

holdelse, og der er Spørgsmaal, om Politimyndigheden har overtrædet sin Myndighed derved, saa sigte Domstolene: „Det er en Dyrighedshandling, herover kunne vi ikke sentere, thi det er ingen Retshandling,“ og saa staaer der intet Andet tilbage for den formeentlig Forurettede end at indgaae med en Klage til den overordnede administrative Myndighed.

Indenrigsministeren: Ja, den ærede Landssthingsmand vil vel holde sig forvisset om, at hvis jeg havde sagt noget Saadant, som han yttrede, saa havde det ikke været min Mening; thi han kunde dog ikke antage, at det kunde være min Mening, at Dyrigheds handlinger, som laae indenfor den paagjældende Dyrigheds Omraade, skulde høre under Domstolenes Bedømmelse; men jeg nævnte Grændse spørgsmaal, altsaa Tilfælde, hvor der kunde være Tale om en virkelig Retskrænkelse. Hvad de andre Tilfælde angaaer, som blive tilbage, saa skal jeg kun tilføie, thi det er fuldkommen sandt, hvad der er bleven bemærket, at disse Forslag ere kun Gjengangere fra en tidligere Tid, da der ikke eksisterede nogen Forsatning i Landet — jeg skal kun gjøre opmærksom paa, siger jeg, at naar der er Anledning til Klage over en Dyrighedshandling af virkelig betænkkelig Natur, hvor der ikke foreligger Retskrænkelser, men saadanne Krænkelser, som Dyrigheden under Udøvelsen af en Dyrigheds handling kan gjøre sig skyldig i, saa er Rigsdagen der, saa er Pressen der, men fremfor Alt Rigsdagen, det maae vi aldrig glemme, og naar en æret Landssthingsmand med Hensyn til saadanne Forhold har gjort opmærksom paa, at det ikke forslaaer, at det kan en enkelt Mand, der kommer i Conflict med Dyrigheden, ikke lade sig nøie med, saa siger jeg: ja, det forslaaer, det er endogsaa den højeste Revanche, der kan gives ham, det er ti Gange bedre end disse Erklæringer. I saadanne Tilfælde vil den Forurettede aldrig komme til at staae alene, der vil altid være saa megen Retsfølelse i Landet, saa megen Følelse for Ret blandt de Mænd, der staae i Spidsen for den offentlige Presse, blandt dem, der repræsenterer Folket, være sig her eller i det andet Thing, at der

altid vil opstaae Talsmænd for en saadan forurettet Mand. Men man skal heller ikke troe, at Enhver, der klager, har Noget at klage over.

Drejer: Men selv om man vilde ansee de forskjellige Udveie, som den ærede Minister nævnte, for tilstrækkelige i en vis Henseende, saa troer jeg dog, at en Bestemmelse som den, Lovudkastet gaaer ud paa, ikke derfor vilde blive overflødig; thi det er som oftest den retsfindige og ikke trættefjære Mand, den Mand, der ikke klager uden Grund, som behøver at see en saadan Erklæring for at komme paa det Rene med sig selv om, hvorvidt han virkelig bør henvende sig der, hvor han endelig har at søge sin Ret. Altsaa selv aldeles indrømmet, hvad der er anført af den ærede Minister, troer jeg, at en Bestemmelse, hvorved den, der troer sig tilføiet en Retskrænkelse, kan lovmæssig forlange at blive bekendt med vedkommende Erklæringer, ikke blot ikke er overflødig, men baade hensigtsmæssig og uundværlig.

Lehmann: Det er allerede af flere ærede Talere bemærket, at disse to Sager staae i en saadan Forbindelse med hinanden, at, hvad der gjælder om den ene, gjælder ogsaa om den anden, og saaledes troer ogsaa jeg, at, hvad der i Hovedsagen maatte være at sige fra mit Standpunkt mod det nærværende Lovforslag, er i Grunden det, som jeg allerede har anført, hvilket jeg altsaa maa henholde mig til. Kun skal jeg gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem, som her i Thinget saa varmt har forsvaret Lovforslaget, taler i eet væk om Klager, som om der blot var een Art af Klager, nemlig over Retsfornegtelse og Retskrænkelse, og derved vil det maaffee blive ham muligt at tilveiebringe et vist Skin af, at Lovforslaget er grundet paa Billighed; men der er ogsaa en anden Slags Klager, der henhøre under en Kategori, som jeg vil have kaldet „Beeflager“, nemlig naar den Vedkommende mener, at han ikke paa nogen Maade kan være tjent med det Resultat, han har faaet, og derfor med en Udholdenhed, som jeg lidt har havt Leilighed til at beundre, da den